

Иван Вазов

Средството да нямаш
врагове

„Преклонената главичка
остра сабя не сече“ –
тази истина едничка
кой би смял да отрече?

Както всички умни хора,
аз не ритам тръна бос,
с големците се не бора
и им ставам сявга мост.

На богатий шапка клата
и на силний казвам: да!
И затуй ми е душата
мирна, весела всегда.

Сѐ е харно за челяка
да е скромен и разбран:
не пречупва се гръбнака
от един учтив метан.

За начала, убежденья
в препирня не влазам аз,
нито ме е много еня
кой що мисли тоя час.

Що е бяло, черно, сиво,
аз не знам – не ща да знам,
и готов съм услужливо
право всекиму да дам.

Интереса си обаче
нивга ази не презрях
и със силните най-паче
винаги съгласен бях.

Туй завидно положенье
аз дължа на тоз си нрав;
често тегля унижение,
но пък пътят ми е прав.

Завчера една плесница

аз изядох например
от един простак – бѣбрица.
Ах! Какъв постѣпък чер!

Що вий мислите, че сторих?
Че предложих там дуел?
Не, аз хитро се престорих,
нищо че не съм видел.

По туй светът има право
тих човек да ме зове
и уверен съм на здраво,
че аз нямам врагове.

Пловдив, 1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5226>]